

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **L. H.**, zastoupen JUDr. Robertem Hamousem, advokátem se sídlem Saskova 1625, Kladno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2017, č. j. 45 A 47/2017 - 18,

t a k t o :

Věc se p o s t u p u j e rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce dne 29. 7. 2015 požádal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, Magistrát města Kladna (dále jen „povinný subjekt“) o poskytnutí informací o fakturách uhrazených městem Kladnem v období od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2016. Povinný subjekt dne 12. 8. 2015 žádost odmítl, resp. sdělil žalobci pouze celkový počet faktur a částku za dané období, ale neposkytl ostatní požadované informace (mj. identifikaci dodavatelů a popis předmětu plnění). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterému žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015, č. j. 125279/2015/KUSK, vyhověl. Povinný subjekt dne 26. 10. 2015 žádost opětovně odmítl s tím, že vytvoření přehledu uhrazených faktur není v jeho technických možnostech. Žalovaný na základě žalobcova odvolání rozhodnutí povinného subjektu rozhodnutím ze dne 14. 4. 2016, č. j. 047832/2016/KUSK, zrušil. Vzhledem k tomu, že požadované informace spadaly do oblasti samostatné působnosti povinného subjektu, odvolací orgán neměl možnost tyto informace žadateli sám poskytnout, a s ohledem na znění § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím neměl ani možnost povinnému subjektu poskytnutí informace přikázat.

[2] V důsledku následné nečinnosti povinného subjektu podal žalobce dne 12. 9. 2016 novou žádost o tytéž informace, kterou povinný subjekt dne 27. 9. 2016 odmítl; na základě žalobcova odvolání žalovaný rozhodnutí povinného subjektu dne 23. 11. 2016 rozhodnutím č. j. 156621/2016/KUSK opět zrušil a sdělil povinnému subjektu, že má

informace poskytnout. Dne 7. 12. 2016 povinný subjekt žalobci sdělil, že informaci nemůže poskytnout v žalobcem požadovaném formátu; žalobce dne 13. 12. 2016 povinnému subjektu odpověděl, že mu informace postačí v jakémkoliv formátu. Povinný subjekt následně dne 21. 12. 2016 vydal sdělení, že o žádosti rozhodl již 7. 12. 2016 a od té doby nenastaly nové skutečnosti. Proti tomuto sdělení podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný zmíněné sdělení vyhodnotil jako rozhodnutí a dne 28. 2. 2017 je rozhodnutím č. j. 015279/2017/KUSK zrušil a věc opětovně vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017 podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným usnesením odmítl. Podle krajského soudu je k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. oprávněn pouze ten, kdo byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu. Judikatura přitom za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení nepovažuje rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí orgánu prvního stupně a věc mu byla vrácena k novému projednání. Krajský soud si byl vědom, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015 - 44, publ. pod č. 3517/2017 Sb. NSS, uvedl, že i zrušující rozhodnutí druhostupňového orgánu má povahu rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se dotýká přinejmenším práv osob, jichž se požadovaná informace týká. Nejvyšší správní soud ovšem také dodal, že žadatel o informace bude takové dotčení svých veřejných subjektivních práv tvrdit jen s obtížemi. Řídil-li by se tedy krajský soud citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, znamenalo by to, že soud nemá žalobu žadatele o informace proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu odmítnout, ale meritorně se jí zabývat a následně žalobu nutně zamítnout, neboť z podstaty věci nemůže shledat dotčení veřejných subjektivních práv žalobce.

[4] S takovým postupem se však krajský soud neztotožnil. Výklad podaný Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku by totiž podle krajského soudu způsobil rozvolnění legislativní zkratky zavedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. a umožnil by, aby kdokoliv napadl každé rozhodnutí, které zasahuje do něčích práv. V projednávané věci by pak důsledkem bylo meritorní projednání žaloby, která by téměř jistě nemohla být úspěšná, což by bylo v rozporu s principem hospodárnosti řízení. Žalobu proto odmítl podle § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s. I v případě, že by závěr krajského soudu o nutnosti žalobu odmítnout podle § 70 písm. a) s. ř. s. neobstál, bylo by ji nutné odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť žalobce nebyl osobou, do jejíž práv bylo zasaženo, a byl tudíž osobou k podání žaloby zjevně neoprávněnou. Krajský soud nicméně dodal, že si je vědom zjevně obstrukčního jednání povinného subjektu. V takovém případě nicméně bylo namíste dát přednost dalšímu za závěrů citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle kterého je v takových případech možné podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

pokračování

[6] Krajský soud podle stěžovatele jeho žalobu odmítl v rozporu se závěrem rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 278/2015 - 44, který se týkal skutkově i právně téměř shodné situace. Stěžovatel přitom žalobu podával po značných průtazích ze strany povinného subjektu a se znalostí citovaného rozsudku, byl proto přesvědčen o správnosti svého postupu. V důsledku rozhodnutí krajského soudu se tak stěžovatel dostal do situace, kdy již nemůže podat žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, neboť mu uplynula lhůta, a musí tak opětovně podat žádost o informace a celý proces podstoupit znovu. Hrozí přitom, že případná žaloba proti rozhodnutí prvostupňového orgánu napadne jinému senátu, který s odkazem na citovaný rozsudek a znění § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím žalobu odmítne s tím, že stěžovatel měl brojit až proti rozhodnutí druhostupňového orgánu. Krajský soud proto rozhodl v rozporu se závěrem nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14, podle kterého je procesní předpisy nutné vykládat tak, aby poskytovaly v praxi účinnou ochranu práv žadatelů o informace.

[7] Nejvyšší správní soud přitom již dovodil, že proti „procesnímu ping-pongu“ není možná obrana žalobou na ochranu před nečinností (rozsudek ze dne 14. 11. 2012, č. j. 1 Ans 14/2012 - 40) ani zásahovou žalobou, avšak je možné bránit se žalobou přímo proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu (rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 - 35). V projednávaném případě se sice druhostupňový orgán na obstrukcích nepodílel, pouze neměl možnost, jak jim zabránit, avšak výsledek byl v podstatě totožný a závěr rozsudku č. j. 6 As 113/2014 - 35 by se na takový případ měl vztahovat obdobně. Stěžovatel se neztotožnil ani se závěrem, že žaloba nemohla být téměř jistě úspěšná. Do jeho práv bylo totiž zasaženo přinejmenším tím, že povinný subjekt způsobil svým jednáním značné průtahy a klade překážky stěžovatelově zájmu na poskytnutí požadovaných informací, které mohou svědčit o špatném hospodaření s veřejnými prostředky. Krajský soud, který sám v postupu povinného subjektu spatřoval obstrukční jednání, měl proto žalobu projednat a aplikovat § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se jedná o jediný způsob, jak dosáhnout v projednávaném případě poskytnutí informací. Krajský soud však přehnaně formalistickým postupem rezignoval na rychlou a účinnou ochranu práv, a to v situaci, kdy stěžovatel pouze učinil krok navíc a podal proti rozhodnutí povinného subjektu místo žaloby nejprve odvolání.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s posouzením krajského soudu ztotožňuje, a požádal o náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě s tím, že její nepřiznávání správním orgánům vytváří protiústavní nerovnost mezi účastníky řízení.

III. Důvod postoupení věci rozšířenému senátu

[9] Klíčovou právní otázkou ve věci předkládané sedmým senátem rozšířenému senátu je, zda a za jakých podmínek má žadatel o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který čelí tzv. „procesnímu ping-pongu“ v důsledku obstrukcí ze strany povinného subjektu nebo také druhostupňového orgánu, aktivní procesní a věcnou legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí povinného subjektu nebo druhostupňového orgánu.

[10] Judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se svobodného přístupu k informacím vychází ze specifičnosti zákonné úpravy této oblasti, a právě s ohledem na tuto specifičnost konstruuje odchylky od tradičních procesních principů správního soudnictví. Zmiňovaná specifičnost se projevuje mj. tím, že na kladné rozhodnutí o poskytnutí informací se nevztahují předpisy o správním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013 - 81) a správní soudy disponují atypickou apelační pravomocí nařít přímo povinnému subjektu, aby žadateli informaci poskytl (§ 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím), jejímž účelem je právě zabránění obstrukcím (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS, bod 122). Jednotlícím prvkem této judikatury je přitom důraz na zajištění rychlé a efektivní ochrany jak práv osob, jichž se požadovaná informace týká, tak žadatelů o informace (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013 - 81; ze dne 29. 10. 2015, č. j. 9 As 154/2015 - 49; ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 - 50, publ. pod č. 3185/2015 Sb. NSS, č. j. 6 As 113/2014 - 35 a č. j. 3 As 278/2015 - 44). Ústavní soud konečně zdůraznil, že smyslem úpravy svobodného přístupu k informacím je právě umožnění tohoto přístupu. Procedurální pravidla a jejich výklad proto nemohou být důvodem tvořícím bariéru získání informací (nález sp. zn. I. ÚS 3930/14, bod 18).

[11] Z této odlišnosti rozhodování o svobodném přístupu k informacím plynou i specifické odchylky od tradičních procesních principů správního soudnictví, vyplývajícího již z § 68 písm. a) s. ř. s., podle něž nelze žalobou napadnout odvolací rozhodnutí, kterým bylo odvolání vyhověno a napadené prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno. První takovou odchylku od „hlavního proudu“ výkladu tradičních procesních principů správního soudnictví představuje rozsudek č. j. 7 As 4/2013 - 81. Tento rozsudek se zabýval efektivní ochranou osob, jichž se týká požadovaná informace. Protože poskytnutím informace jsou přímo dotčena veřejná subjektivní práva osob, jichž se požadovaná informace týká (viz také rozsudek č. j. 1 As 189/2014 - 50), jednalo se podle sedmého senátu o situaci odlišnou od hlavního proudu judikatury. Sedmý senát proto připustil, aby osoby, jichž se požadovaná informace týká, brojily žalobou podle § 65 s. ř. s. i proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu: *„Ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 37/2007 byla podána žaloba proti rozhodnutí odvolacího orgánu, který zrušil rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla dodatečně povolena stavba rodinného domu. Takové rozhodnutí správního orgánu II. stupně skutečně není rozhodnutím, jímž by byla ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. přímo zakládána, rušena, měněna nebo závazně určována práva žalobců, neboť takovým rozhodnutím bude až konečné rozhodnutí ve věci, které bude nutně ve stavebním řízení následovat. V nyní posuzovaném případě je ale situace zásadně odlišná, protože, jak správně namítá stěžovatelka, podle zákona o svobodném přístupu k informacím se na kladné rozhodnutí o poskytnutí informací nevztahují předpisy o správním řízení. V praxi to znamená, že ministerstvo, které je napadeným správním rozhodnutím zavázáno informaci poskytnout, žádné správní řízení nepovede a nebude vydávat žádné rozhodnutí, proti němuž by bylo možno se bránit, ale přímo informaci poskytne. V takovém případě nebude již stěžovatelka aktivně legitimována k podání žaloby podle ust. § 65 s. ř. s., ale měla by pouze možnost podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. S ohledem na to, že stěžovatelka považuje předmětné informace za své obchodní tajemství, nebude však mít v okamžiku poskytnutí těchto informací povinným subjektem takto podaná žaloba pro stěžovatelku zřejmě již žádný praktický význam. Důvody nepřipustnosti žaloby podané stěžovatelkou, které uvedl městský soud v napadeném usnesení, tedy nemůžou obstát.“*

pokračování

[12] Na rozsudek sedmého senátu navázal devátý senát v rozsudku č. j. 9 As 154/2015 - 49, který se rovněž zabýval ochranou osob, jichž se týká požadovaná informace. Devátý senát zde potvrdil výše citovaný rozsudek sedmého senátu, zároveň však poukázal na problémy s aktivní věcnou legitimací, které vyvolává připuštění žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu: *„Těžko lze nalézt argumenty pro tvrzení, že rozhodnutí o odvolání (rozkladu), kterým bylo zrušeno rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva či povinnosti. Nejvyšší správní soud proto připouští, že ani zmíněné rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace se v daném ohledu neodlišuje od jiných rozhodnutí o odvolání, která ruší napadená rozhodnutí a věc vrací k dalšímu projednání. Ani uvedené však nemůže vést k odmítnutí žaloby, kterou podala osoba dotčená poskytnutím informace proti rozhodnutí o odvolání (rozkladu), jímž bylo zrušeno rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Důvodem je zájem na efektivní soudní ochraně, jak jej popsal sedmý senát Nejvyššího správního soudu v části svého rozhodnutí [č. j. 7 As 4/2013 - 81], kde je reflektována asymetrická úprava poskytování informací spočívající v tom, že se informace buď poskytne faktickým úkonem, nebo se o odepření jejího poskytnutí vydá správní rozhodnutí.“*

[13] Rozsudek č. j. 6 As 113/2014 - 35 se již týkal soudní ochrany samotných žadatelů o informace, a to před obstrukcemi správních orgánů v podobě tzv. „procesního ping-pongu“. Šestý senát v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že efektivní ochrany žadatelů o informace je možné docílit použitím již zmíněné pravomoci podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, což ostatně konstatoval již rozšířený senát v bodu 122 rozsudku č. j. 8 As 55/2012 - 62. Postup podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím má přitom podle šestého senátu přednost před žalobou proti nezákonnému zásahu, neboť bylo-li by možné se proti obstrukcím ve formě procesního ping-pongu bránit pouze zásahovou žalobou, znamenalo by to *„že při obstrukcích povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace je nutno čekat až do doby, než lze takové jednání považovat za nezákonný zásah. Takovou ochranu lze stěží považovat za účinnou.“* I v případě žadatelů o informace je proto nutné připustit možnost brojit žalobou podle § 65 s. ř. s. proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu: *„Pokud tedy žalobce v žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. tvrdí konkrétní důvody nasvědčující ve shora popsanych intencích tomu, že odvolací (nadřízený) orgán postupoval při vydání rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a vrátil věc povinnému subjektu k dalšímu řízení, v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, a pokud soud zjistí, že tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti, není důvodu, aby soud takovou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. jako nepřípustnou pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Naopak, žalobu projedná (nejsou-li jiné překážky k takovému postupu) a věcně o ní rozhodne v souladu s § 16 odst. 4 s. ř. s. [...] Oporou pro tento závěr může být i doslovné znění ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, jež neobsahuje výslovnou podmínku, že musí jít o odvolací rozhodnutí zamítavé (hovoří se v něm pouze o přezkumu rozhodnutí o odvolání). Přezkum zamítavého, a tudíž ve správním řízení konečného rozhodnutí je nepochybně železným pravidlem správního soudnictví, nicméně v tomto případě, je-li ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona samo o sobě považováno za výjimečnou (nebo dokonce nekonceptní) právní úpravu, lze stejně výjimečně a do jiných oblastí správního práva nepřenositelně připustit přezkum zrušovacího rozhodnutí o odvolání, je-li zjevné, že jeho účelem bylo zabránit žadateli v přístupu k soudní ochraně práva na přístup k informacím.“*

[14] Třetí senát se v rozsudku č. j. 3 As 278/2015 - 44 zabýval opět obstrukcemi ve formě procesního ping-pongu. V tomto případě požadovaná informace spadala do samostatné působnosti povinného subjektu, a odvolací orgán proto, byť věcně souhlasil se žadatelem o informace, neměl možnost informaci ani sám poskytnout, ani její poskytnutí nařídít. Odvolací orgán tudíž opakovaně odvoláním vyhovoval a rozhodnutí povinného subjektu rušil, žadateli však informace poskytnuty nebyly a ve výsledku čelil stejné situaci, jako žadatel v případě řešeném šestým senátem. Třetí senát na tomto podkladě sice formálně uznal možnost brojit žalobou proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu, vyzdvihnul však problematičnost těchto závěrů s ohledem na aktivní věcnou legitimaci žadatele o informace: „[V] projednávané věci napadené rozhodnutí zasahuje minimálně do práv osob, kterých se poskytované informace týkají. Jak přitom vyplývá z výše citovaného rozsudku č. j. 9 As 154/2015 - 49, při vyloučení žaloby proti rozhodnutí správního orgánu by v těchto případech dotčenému subjektu zbývala k ochraně jeho práv jen zásahová žaloba. Ta by však nastupovala fakticky ex post a nepředstavovala by tedy ‚preventivní‘ obranu jeho práv. V případě úspěchu by totiž vedla toliko k deklaraci skutečnosti, že poskytnutí informací představovalo nezákonný zásah. Pro posouzení charakteru rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. přitom není rozhodující, zda zasahuje do práv žalobcových či do práv jiných osob. V projednávaném případě žalobce má a zajisté i nadále bude mít potíže splnit povinnost tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, na podstatě věci však tato skutečnost ničeho nemění. Nejvyšší správní soud proto nemůže v tom, že by napadené rozhodnutí nebylo rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., dát krajskému soudu za pravdu. [...] Z hlediska otázky řešené v nynějším řízení o kasační stížnosti je tedy zřejmé, že usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu pro nepřipustnost neobstojí. Rozhodnutí žalovaného totiž je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a tudíž žalobu proti takovému rozhodnutí s odkazem na § 70 písm. a) s. ř. s. odmítnout nelze.“

[15] Uvedené názory šestého a třetího senátu jsou implicitně v rozporu. Ačkoliv se šestý senát aktivní věcnou legitimací žadatele o informace výslovně nezabýval, sedmý senát je toho názoru, že by jen stěží připouštěl možnost aktivní procesní legitimace žadatele o informace brojit žalobou podle § 65 s. ř. s. proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu, aniž by měl za to, že takový žadatel o informace může disponovat také věcnou legitimací, a s žalobou může tedy také uspět. Jedna z možných interpretací závěrů třetího senátu naopak je, že žadatel o informace aktivní věcnou legitimaci pro podání žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí druhostupňového orgánu postrádá, a tudíž jeho žaloba, byť v souladu s předchozí judikaturou přípustná, nemůže být téměř nikdy úspěšná. Rozsudek třetího senátu je tudíž přinejmenším v implicitním rozporu s rozsudkem šestého senátu. Sedmý senát považuje za nutné zmínit rovněž vstřícný krok třetího senátu, který v citovaném rozsudku připustil možnost podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. také přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, tedy proti rozhodnutí prvostupňovému, nikoli odvolacímu: „Ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. nevylučuje možnost podat žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, který opakovaně odmítne poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ignoruje přitom závazný právní názor obsažený v předchozím rozhodnutí nadřízeného orgánu, z něhož lze seznat, že informace povinným subjektem poskytnuty být měly, respektive mají. Za takovéto situace nelze po žadateli spravedlivě požadovat, aby znovu formálně vyčerpал příslušný opravný prostředek podle předpisů o správním řízení, jestliže rozhodnutí o něm by mohlo vést nanejvýš k témuž procesnímu výsledku, kterého již jednou dosáhl.“ Tento závěr třetího senátu je nicméně

pokračování

rovněž v napětí s rozsudkem šestého senátu, který zjevně vycházel z předpokladu, že opatření podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím lze uplatnit pouze proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

[16] O tom, že judikatura Nejvyššího správního soudu je v řešení dané otázky nejen rozporná, ale také nejednoznačná, svědčí také následný postup krajských soudů. Jak již bylo vyloženo výše, Krajský soud v Praze v projednávané věci rozsudek třetího senátu vyložil právě tak, jak bylo nastíněno v bodě 15 tohoto usnesení, tedy že žadatel o informace má v případě procesního „ping-pongu“ napadnout již rozhodnutí prvostupňové. Jiné krajské soudy a také Nejvyšší správní soud však naopak v některých případech následovaly, a to před vydáním rozsudku třetího senátu i po něm, linii nastíněnou rozsudkem šestého senátu. Žaloby žadatelů o informace proti zrušujícím rozhodnutím druhostupňového orgánu tedy bez dalšího věcně přezkoumávají a žadatelům také vyhovují, tj. považují žadatele o informace za aktivně legitimované jak procesně, tak věcně (viz např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2015, č. j. 62 A 4/2015 - 155, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2017, č. j. 62 A 192/2015 - 189, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2016, č. j. 4 As 289/2015 - 29, a ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4 As 290/2015 - 25).

[17] Nejednoznačnost a nepřehlednost judikatury má pak za následek to, že se žadatelé o informace čelící obstrukcím ocitají v situaci, kdy se musí rozhodnout, zda brojit žalobou již proti prvostupňovému, nebo teprve proti druhostupňovému rozhodnutí, a současně odhadnout, zda příslušný soud či senát upřednostní linii nastolenou šestým senátem, nebo senátem třetím. Takový stav jde podle sedmého senátu na úkor často zmiňované efektivnosti ochrany žadatelů o informace. Sedmý senát proto s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že je žádoucí, aby rozšířený senát sjednotil rozkolísanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a poskytl jednoznačnou odpověď na otázku formulovanou v bodě 9 tohoto usnesení, kterou mu tímto usnesením předložil k rozhodnutí. Rozhodnutí rozšířeného senátu zároveň pomůže vyřešit nepřehlednost současné judikatury a poskytne žadatelům o informace jednoznačný návod, jak v případě obstrukcí postupovat, tedy zda v případě procesního „ping-pongu“ napadnout již zamítavé rozhodnutí prvostupňové, jak naznačuje rozsudek třetího senátu, nebo teprve vyhovující rozhodnutí o odvolání, jak naznačuje rozsudek šestého senátu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, Mgr. Jana Brothánková, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Barbara Pořízková, Mgr. Aleš Roztočil a JUDr. Karel Šimka. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. V téže lhůtě mohou podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 6. listopadu 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu